

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.I.20.127/2025/5.

Felperes: Felperes1 (cím2)

A felperes jogi képviselője:

dr. Mihály Rita pártfogó ügyvéd (Cím6)

Az I. rendű alperes: Alperes1 (cím1)

Az I. rendű alperes jogi képviselője:

dr. Varga István ügyvéd (Cím4)

A II. rendű alperes: Alperes2

(cím3)

A II. rendű alperes jogi képviselője:

Dr. Egyed Zoltán ügyvéd

(Cím7)

A per tárgya: kártérítési felelősség megállapítása

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék P.20.417/2024/23. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes; 24.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 222.250 (kétszázhuszonkétezer-kétszázötven) forint, a II. r. alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a felperesi pártfogó ügyvéd díjának megfizetésére a felperes köteles.

Megállapítja, hogy 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélettel szemben nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A Veszprémi Járásbíróság 2008. március 25. napján közjegyzői közjegyző KJÖ.669/03. számú közjegyzői okirata alapján a felperessel szemben 1901-26.Vh.346/2008. szám alatt, míg Felpereslnével szemben 1901-26.Vh.345/2008. szám alatt végrehajtási záradékot állított ki. Mind a két végrehajtási eljárást (0027.V.0230/2008. és 00237.V.0231/2008. számon) a II. r. alperes jogelődje, végrehajtó1 önálló bírósági végrehajtó fogatosította.

[2] A felperes a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: rPtk.) 339. §-ára, 344. §-ra és 349.§-ára alapított módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperesek azzal, hogy

– a II. r. alperes a 2008. február 18. napján 1901.Vh.346/2008. számon kiállított végrehajtási záradékot 17 év elteltével, 2024. március 22. napján kézbesítette a felperesnek;

– II. r. alperes csak egy becsértékközlést készített, 2018-ban jogellenes földhivatali törlés történt a végrehajtás alatt lévő ingatlanok vonatkozásában;

– II. r. alperes nem készített új becsérték megállapítást;

– II. r. alperes nem küldte meg a 027.V.230/2008. számú eljárásban a felperesi tulajdoni hányadra vonatkozó iratokat a felperesnek;

– jogosulatlan személynek (Felpereslnének) kézbesítették a közokiratokat;

– II. r. alperes 2008-2021 között az általa kiállított közokiratokban az ingatlan jogállását és besorolását folyamatosan változtatta, miközben a 2008-as becsértéket változatlanul hagyta;

– összekeverték a két végrehajtás alá vont ingatlan (ingatlan1 címe. és ingatlan 2 címe) ügyét egyetemlegesen kárt okoztak neki.

[3] Az I. r. alperes ellenkérelmében elsődlegesen az eljárás megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy jelen perrel azonos tárgyú, az érvényesített jog és a hivatkozott tények tekintetében azonos per van folyamatban 24.P.20.050/2023. számon a Szombathelyi Törvényszék előtt, ezért a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján, utalva a Pp. 176. § (1) bekezdés d) pontjára, az eljárást meg kell szüntetni.

[4] Érdemi védekezésében előadta, hogy a megállapítási kereset feltételei a Pp. 172. § alapján nem állnak fenn. Egyebekben vitatta kártérítési felelősségét, állítva, hogy a végrehajtást foganatosító Veszprémi Járásbíróság nem vétett jogalkalmazási hibát.

[5] A II. r. alperes ellenkérelmében elsődlegesen a kereset (helytállóan a keresetlevél) visszautasítását, másodlagosan a kereset elutasítását kérte.

[6] Visszautasítás iránti kérelmét az I. r. alperessel egyezően a Szombathelyi Törvényszék előtt 24.P.20.050/2023. számon folyamatban levő eljárásra alapította.

[7] A kereset elutasítását arra hivatkozva kérte, hogy jogelődje a végrehajtás foganatosítása során jogszerűen járt el. A 2008. évi – felperes által állított – jogszabálysértések vonatkozásában elévülésre is hivatkozott.

[8] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest a felperesi pártfogó ügyvédi díj megfizetésére, valamint arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 38.100 forint, a II. r. alperesnek 411.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy 36.000 forint feljegyzett eljárási illeték az állam terhén marad.

[9] Az elsőfokú bíróság elsődlegesen a perfüggőség kérdésében foglalt állást. Beszerezte a Szombathelyi Törvényszék 24.P.20.050/2023. számú peres eljárásának iratait és megállapította, hogy abban a perben jelen per felperese jelen per alpereseivel szemben személyiségi jogsértéssel kapcsolatos igényeket érvényesített a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1) bekezdése, 2:51. §-a, 2:52. §-a, 6:519. §-a, 6:548. § és 6:549. §-a alapján, ezért a jelen perben érvényesített jog (a rPtk. rendelkezéseire hivatkozva érvényesített kártérítési felelősség megállapítása) nem azonos a Szombathelyi Törvényszék előtti eljárásban érvényesített joggal. Ezért nem szüntette meg az eljárást.

[10] A kereset elbírálása során a Pp. 172. § (3) bekezdése alapján azt vizsgálta, a felperes által kért tartalommal előterjeszhető-e megállapítás iránt kereseti kérelem. Megállapította, hogy a kereset előterjesztésének konjunktív feltételei nem teljesültek: a

felperes jogainak megóvása érdekében előterjeszthetett volna marasztalásra (kártérítés megfizetésére) irányuló kereseti kérelmet. Mivel a megállapítási kereset előterjesztésének eljárásjogi feltételei nem állnak fenn, a keresetet elutasította és a felperest kötelezte az alperesek perköltségének megfizetésére.

[11] A II. r. alperes által a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2.§-a alapján felszámított ügyvédi munkadíjat (ellenkérelem: 500.000 forint + ÁFA, további okiratszerkesztés: 30.000 forint + ÁFA/óra, tárgyalásonként 100.000 forint + ÁFA és üzemanyagköltség 30.000 forint/tárgyalás) a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységre figyelemmel 411.000 forintra (200.000 forint + ÁFA ellenkérelemre, 100.000 forint + ÁFA tárgyaláson való megjelenésre és 30.000 forint üzemanyagköltség) mérsékelte.

[12] Az ítélettel szemben törvényes határidőn belül a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új ítélet meghozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésének megváltoztatásával a II. r. alperesnek fizetendő perköltség összegének 100.000 forintra történő leszállítását kérte.

[13] Elsődleges fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a kereset tartalmára, a kereseti kérelmet alátámasztó tényállításokra vagy az azokkal kapcsolatos bizonyítási indítványokra nem reagált érdemben.

[14] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 237. § (1) és (4) bekezdése szerint nem hatott közre abban, hogy a perfelvételi nyilatkozatát teljeskörűen előadja, annak hibáit kijavítsa. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak fel kellett volna hívnia arra, hogy igényét alakítsa át marasztalási kérelemmé. Állította, hogy ha a megállapítási kereset előterjesztésének eljárásjogi feltételei nem álltak fenn, akkor vagy hiánypótlási felhívást kellett volna kiadnia az elsőfokú bíróságnak, vagy vissza kellett volna utasítania a keresetlevelet. Az elsőfokú bíróság azonban a keresetlevelet perfelvételre alkalmasnak, érdemben elbírálhatónak ítélte és közölte az alperesekkel.

[15] Mindemellett arra is hivatkozott, hogy a kereseti kérelmében megjelölt jogsértések bírósági megállapítása elengedhetetlen feltétele jövőbeni kártérítési és sérelemdíj iránti igénye érvényesítésnek, ezért az közvetlen jogi cél elérésére irányul, nem csupán elvi érdeken nyugszik.

[16] Másodlagos fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy a II. r. alperes javára megállapított ügyvédi munkadíj nem áll arányban a II. r. alperes jogi képviselője által kifejtett munkával, ezért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak mérsékelnie kellett volna azt.

[17] Az I. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletét helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte. Idézte a Kúria Pfv.V.21.336/2020/5. számú ítéletét, mely szerint a Pp. 172. § (3) bekezdése szerinti megállapítási kereset eljárásjogi feltételeinek vizsgálata nem tartozik az anyagi pervezetés körébe, azzal összefüggésben a bíróságot anyagi

pervezetési kötelezettség nem terheli. Tévesnek ítélte azt a felperesi álláspontot is, hogy az elsőfokú bíróságnak hiánypótlási felhívást kellett volna kibocsátania. Kitért arra is, hogy a megállapítási kereset előfeltételeinek fennállása hiányában nem kerülhetett sor a keresetben előadott tényállítások vizsgálatára, azokra vonatkozóan bizonyítás lefolytatására.

[18] A perköltség mérséklésére irányuló fellebbezés kapcsán a Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. sorszámú ítéletében foglaltakra hivatkozott.

[19] Az II. r. alperes fellebbezési ellenkérelme is az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy nem állnak fenn a Pp. 172. § (3) bekezdése szerinti feltételek.

[20] Arra is hivatkozott, hogy ha a felperes kártérítés megfizetésére irányuló marasztalási keresetet nyújtott volna be, vagy az eljárás során keresetet változtatott volna, a keresete abban az esetben sem foghatott volna helyt, mert a végrehajtóval szembeni kártérítési kereset előfeltétele a rendes jogorvoslat kimerítése.

[21] Ellenezte a részére megállapított perköltség leszállítását. Előadta, hogy elsőfokú perköltségét az elsőfokú bíróság az ügyvéddel kötött megbízási szerződésben meghatározottnál alacsonyabb összegben határozta meg, annak további mérséklése nem indokolt, mert nem állna arányban a piacon kialakult és inflációs gazdasági környezetben emelkedő ügyvédi megbízási díjak összegével.

[22] A fellebbezés nem alapos.

[23] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. Megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. A felperes fellebbezését annak korlátai között, a Pp. 370. §, 372. §, 381. §-ban foglaltak alapján vizsgálta.

[24] Az ítéltábla elsődlegesen abban a kérdésben foglalt állást, a Pp. 172. § (3) bekezdése szerinti megállapítási kereset feltételei fennállnak-e a kártérítési felelősség megállapítása iránt a felperes keresetlevelében foglaltak alapján.

[25] A Pp. hivatkozott rendelkezése szerint valamely jog vagy jogviszony fennállásának vagy fenn nem állásának megállapítása iránt akkor terjeszthető elő kereseti kérelem, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges, és a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejártának hiányában vagy valamely más okból marasztalás nem kérhető. A bíróság e törvényes feltételek fennállását hivatalból vizsgálja.

[26] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá arra, hogy a felperes nem volt elzárva attól, hogy jogainak megóvása érdekében kártérítés megfizetésére (azaz marasztalásra) irányuló kereseti kérelmet terjesszen elő, ezért a megállapítási kereset előterjesztésének eljárásjogi feltételei nem állnak fenn.

[27] A megállapítási kereset feltételeit a bíróságnak érdemi döntésében kell vizsgálnia, a feltételek hiánya esetén a kereset elutasításának, és nem a keresetlevél visszautasításának van helye, ezért a felperes alaptalanul sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem utasította vissza a keresetlevélét.

[28] A felperes kereseti kérelme a Pp. 170. § (2) bekezdésében írt követelménynek megfelelt és a Pp. 176. § (6) bekezdés értelmében az elsőfokú bíróság a keresetlevél perfelvételre alkalmasságának szempontjából nem vizsgálhatta, hogy a keresetlevél érdemi részében előadott kérelem, az érvelés, amelynek értékelése az ügy érdemére tartozik, alkalmas-e a keresetlevélben foglaltak alátámasztására.

[29] Az ítéltábla ezt követően azt vizsgálta, az elsőfokú bíróságot terhelte-e Pp. 237. § szerinti anyagi pervezetési kötelezettség. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy a bíróság anyagi pervezetése a Pp. 237. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a fél nyilatkozata hiányosságának, ellentmondásosságának orvoslására szolgál, de nem irányulhat arra, hogy a felperest az előterjesztett keresete helyett másik kereset előterjesztésére hívja fel.

[30] Az ítéltábla rámutat arra is, hogy az I. rendű alperes az ellenkérelmében elsődlegesen azzal védekezett, hogy a megállapítási kereset előterjesztésének feltételei a Pp. 172. § (3) bekezdése alapján nem állnak fenn, ezért a Pp. 237. § (3) bekezdése szerint sem terhelte anyagi pervezetési kötelezettség az elsőfokú bíróságot. E § alapján akkor kellett volna a felek tudomására hozni, hogy az általuk hivatkozott jogszabályi rendelkezést eltérően értelmezi, ha azt a felek egyformán értelmezték volna. Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján nem sértette meg az anyagi pervezetésre vonatkozó szabályokat sem.

[31] A fentiek alapján az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem követett el lényeges, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést, ezért a felperes elsődleges fellebbezési kérelme alaptalan.

[32] A felperes az ügy érdemére vonatkozó fellebbezési kérelmében az ítélet megváltoztatására irányuló kérelem nélkül kizárólag az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Mivel e fellebbezése megalapozatlan, az ítéltábla a Pp. 382. §-a alapján az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

[33] Az ítéltábla a felperes másodlagos fellebbezési kérelmével kapcsolatosan rámutat, hogy a II. r. alperes perköltségként az ügyvédi megbízási szerződésben meghatározott ügyvédi díjat számította fel. Az elsőfokú bíróság e díjat leszállítva állapította meg a II. r. alperesnek megítélt peröltség összegét. A mérséklés megalapozottságát a II. r. alperes fellebbezésének hiányában az ítéltábla nem vizsgálhatta, csupán arról foglalhatott állást, indokolt-e a megbízási díj szerinti költség további csökkentése.

[34] A Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. sorszámú precedens értékű határozatában elvi élel fejtette ki, hogy a szerződésben megállapodott munkadíj bíróság általi mérséklése a szerződés tartalmának szabad meghatározása alapelvével szemben kivételes és ebből adódóan szűken értelmezendő. Az óradíj mértékére legfeljebb akkor terjedhet ki, ha az a piaci

viszonyokkal és a józan ésszel (Alaptörvény 28. cikk) nyilvánvalóan ellentétes, kirívóan eltúlzott mértékű. Az aránytalanság vizsgálata az ügyvéd ténylegesen elvégzett tevékenységének és az ügyvédi munkadíjnak az egybevetése. A perhez kapcsolódó képviseleti tevékenység vizsgálata elsődlegesen tényeken, továbbá az egyedi jogvitában felmerült egyéb körülményeken alapulhat és a kifejtett ügyvédi tevékenység eljárásjogi szempontú konkrét értékelését jelenti. A vizsgálat objektív szempontja, hogy az ügyvéd tényleges perbeli tevékenysége a megbízási szerződésben általa vállalt kötelezettségnek megfelelt-e: a tárgyalásokon részt vett, a pervitelhez szükséges periratokat elkészítette, határidőket betartotta, azaz ügyfele jogi képviseletét az eljárási jognak megfelelően ellátta. Ezt a tárgyalási jegyzőkönyvek, a beadványok, azaz a konkrét periratok bizonyítják. Amennyiben az ügyvéd ezt a feladatát maradéktalanul ellátta (a tárgyalásokon részt vett, periratait határidőben benyújtotta, az ellenérdekű fél perirataira reagált) az objektív kritériumoknak megfelelt.

[35] A felperes fellebbezésében csak általánosságban megfogalmazott indokolással kérte az ügyvédi munkadíj leszállítást, azt semmilyen olyan konkrét, az üggyel kapcsolatos okfejtéssel nem támasztotta alá, amely alapján az ítéltábla további – az elsőfokú bíróságtól eltérő – arányossági/aránytalansági vizsgálatot végezhetett volna el.

[36] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fentiekben részletezettek szerint a Pp. 382. §-ban, a 383. § (2) bekezdésben és a 386. § (4) bekezdésben írtakra utalással helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

[37] Az I. rendű alperes és a II. rendű alperes jogi képviselői a fellebbezési ellenkérelmében az ügyvédi munkadíj iránti igényüket a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a)-b) pontjára hivatkozva terjesztették elő. A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperesek perköltségének megfizetésére, valamint az őt képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére is.

[38] A fellebbezési eljárásban az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján 48.000 forint fellebbezési illeték merült fel, amely a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (6) bekezdése értelmében.

[39] Az ítélettel szemben a Pp. 365. § (2) bekezdése szerint fellebbezésnek nincs helye.

Győr, 2025. október 21.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Bartus Erika s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró